

quomodo se exerat, diversimode statuitur. Platonici olim crediderunt, Deum agere in creaturas virtutis effuvio, sed cum nequeant docere, quodnam sit hoc effluvium, nil dicunt. Nos defendimus, tantam esse Dei volentis vim & efficaciam, ut posito illum velle, has vel illas res in se possibiles hoc vel illo modo existere, eo ipso, quod hoc velit, res tales fieri. Nisi enim hoc ita se haberet, necessario aliquid majus & perfectius Deo statuendum esset, quod ejus voluntatem infringeret.

§. 5. Hanc Dei potentiam statuimus infinitam. etenim Deum habere majorem quam nos potentiam, patet inde, quia fecit nos, quod ipsa nequimus, & si cogitamus, Deum ab aeterno ex virtute naturae suae existisse, omnesque res ex nihilo produxisse, facile devenimus, ut ejus potentiam infinitam agnoscamus.

§. 6. Infinita itaque Dei potentia se extendit ad omnia objecta, quare & de eo prædicatur omnipotencia. Ubi voce *omnia*, non complectimur ea, quæ fieri natura sua nequeunt, sed quæ rationem possibilitatis habent. Quando enim hic quæritur:
 (1) num Deus se possit abnegare ac mentiri, item
 (2) an Deus efficere possit, ut aliquid sit & non sit,
 respondemus ad primam quæstionem, quod, si illa facere posset, non pro omnipotente sed impotente habendus esset; ad secundam regerimus, quod sit propositio, quæ omni sensu destituta, nullam realitatem ponat. Jam autem stolidum esset, non entia & quæ nulla realitate gaudent,

po-